

РЕШЕНИЕ

Номер 94

11.11.2020 г.

Град

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд – Пловдив

1-ви граждански състав

На 12.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Галина Г. Арнаудова

Членове: Станислав П. Георгиев
Елена Р. Арнаучкова

Секретар: Стефка О. Тошева

като разгледа докладваното от Елена Р. Арнаучкова Въззивно гражданско дело № 20205000500442 по описа за 2020 година

Въззивно производство по реда на чл.258 - 273 ГПК.

С Решение № 526/07.08.2020г., постановено по гр.д.№ 30/2016г. по описа на ОС - С. З., се отхвърля искът на „И.“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. С., р. Т. бул. А. С., № **, ЕИК *****, представлявано от Управителя Д. Г., със съдебен адрес гр.С., ул. П., № *, ет. *, о. ***, чрез пълномощник адв. С. Г. от САК, за осъждане „М. М. И.“ ЕАД, град Р., област С. З., ул. „Г. Д.в“ № ***, ЕИК *****, представлявано от Изпълнителния директор А. А., със съдебен адрес: гр. С, ***, ул. С., № ***, ет. ***, чрез пълномощник адвокат Б. Н. Б., да премахне всички последици от незаконните си действия, засягащи упражняването на правото на собственост на „И.“ ООД върху имота, т.е. да премахне всички натрупвания на отпадъци от дейността си (както и отпадъците, натрупани по договора с ТЕЦ „М. И., описани по - горе, а именно: насипаните в техния терен (с № *****) глина (отпадък от собствената на ответника дейност) и пепелина (отпадък от дейността на ТЕЦ „М. И., насипвана по договор между ответника и ТЕЦ „М. И., като премахването следва да възстанови имотите в състоянието им отпреди нарушението по отношение на следните недвижими имоти, а именно:

1. ТЕРЕН с площ 394,507 дка., съставляващ имот № ***** по плана на землището на с. П. Г. общ. Р., с начин на трайно ползване - кариера - чакъл, при граници и съседи: имот № 002***2 разр.изкопаеми на държавни обекти, имот № **** гора в зем.земи на „М. М. И.“ ЕАД, кад. № *****, полски път на „. М. - И.“ ЕАД, кад.№ **, храсти на „. М. - И.“ ЕАД, кад.№ **** овраг, промойна на „. М. - И.“ ЕАД, имот № ***** пасище, мера на „. М. - И.“ ЕАД, имот № ***** пасище, мера на Кметство, имот № ***** разр.изкопаеми на държавни обекти, имот № ***** разр. изкопаеми на държавни обекти, имот № ***** разр. изкопаеми на държавни обекти, имот № ***** разр. изкопаеми на държавни обекти, имот № **** нива на наследници на Р. М. Д., имот № ***** разр. изкопаеми на държавни обекти, имот № ***** разр. изкопаеми на държавни обекти, имот № ***** нива на „. М. - И.“ ЕАД, ведно с находящите се в имота сгради: подстанция, представлява едноетажна масивна сграда със застроена площ 49 кв.м., механична работилница с гараж, представляваща едноетажна масивна сграда със застроена площ 192 кв.м.; сглобяем бетонен склад, представляващ едноетажна масивна сграда със застроена площ 81 кв.м., административна сграда, представляваща едноетажна масивна сграда със застроена площ 220 кв.м., сграда - ражирна инсталация, представляваща едноетажна масивна сграда със застроена площ 40 кв.м., сграда-трошачнопресевна, представляваща двуетажна масивна сграда със застроена площ 240 кв.м., СКЛАД ГСМ, представляващ едноетажна масивна сграда със застроена площ 54 кв.м., ВЕДНО с всички подобрения и съоръжения в имота.
2. ТЕРЕН с площ 351,294 дка., съставляващ имот № ***** по плана на с.П. Г., общ.Р., с начин на трайно ползване кариера-чакъл, при граници и съседи:имот № 002***1 разр. изкопаеми на държавни обекти, имот№ ***** дървопроизв.площ на Държавно лесничейство, имот № 002***0 разр. изкопаеми на държавни обекти, имот № ***** дървопроизв. площ на Държавно лесничейство, имот № ***** разр. изкопаеми на държавни обекти, кад.№ ***** път IV клас на Министерство на транспорта, както и се осъжда „И.“ ООД да заплати на „М. М. И.“ ЕАД разноски в размер на 29 174.72лв.

Против Решение № 526/07.08.2020г., постановено по гр.д.№ 30/2016г. по описа на ОС - С. З., е подадена въззивна жалба, вх.№ 10894/27.08.2020г., от „И.“ООД, ЕИК *****, ищец в производството пред първоинстанционния съд, представлявано от управителя Д. Г., чрез процесуален представител адв.С. Б., с която решението е обжалвано изцяло.Поддържаните в жалбата оплаквания са за неправилност на решението, а искането е за неговата отмяна и за постановяване на друго решение, с което искът да се уважи.

Постъпил е в срок писмен отговор от „М. М. И.“ ЕАД, ЕИК *****, ответник в производството пред първоинстанционния съд, чрез процесуален представител адв.ББ. Б., вх.№ 14029/04.11.2019г., с който, като неоснователна, въззивната жалба се оспорва, иска се отхвърлянето ѝ и потвърждаване на обжалваното решение, претендира присъждането на разноси във въззивното производство.

Постъпилата въззивна жалба е допустима, като подадена в законния срок, от активно процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от въззивно обжалване, редовна е по съдържание и приложения и е изпълнена процедурата за изпращане на препис от жалбата до насрещната страна за отговор, поради което се поставя на разглеждане по същество.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, въз основа на оплакванията във въззивната жалба и оспорванията в отговора, след като извърши дължимата служебна проверка на обжалваното решение, на осн.чл.269 ГПК, при преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Производството по делото, в което е постановено обжалваното съдебно решение, е образувано въз основа на искова молба/ИМ, вх.№ 2926/02.03.2016г., подадена от ищец „И.“ООД, ЕИК *****, представлявано от Управителя Д. Г., против ответник „М. М. И.“ ЕАД, ЕИК *****, представлявано от Изпълнителния директор А. А., в която са въведени следните твърдения:Ищецът „И.“ООД е собственик на индивидуализирани в ИМ по плана на землището два недвижими имота, находящи се в землището на с.П. Г., Община Р., обл.С. З., с начин на трайно ползване:кариера – чакъл, представляващи, в съвкупност, карьера за И. м. „М.“.От началото на 2004г. ответното дружество „М. М. И.“ ЕАД е започнало да засипва единия от

имотите, имот № *****, с глина (отпадък от собствената му дейност) и пепелина (отпадък от дейността на Т. М. И. 2 по договор между ответника и Т. М. И. 2), и с времето е натрупало значително количество от тях върху имота, за което ищецът никога не е давал съгласие. Вследствие тези неправомерни действия на ответното дружество ищецът не е в състояние да използва затрупаната част от имота (105 000 дка от имот № *****), което е съществено нарушение на правото му на собственост. Заявеният петитум в ИМ е ответникът да бъде осъден да премахне всички последици от незаконните си действия, с които се засяга правото на собственост на ищеца върху имота, т.е. да премахне всички натрупвания на отпадъци от собствената му дейност и от дейността на Т. М. И. ** върху реална част от ок. 105 дка от имот № *****, съобразно извършеното уточнение с допълнителни молби, като възстанови имота в състоянието му отпреди нарушението. Приложен към ИМ е констативен нотариален акт за собственост на недвижими имоти № 46, т.1., д. № 57/2004г. по описа на Служба по вписванията, с който, на основание приложените пред нотариуса писмени доказателства, „И.“ООД се признава за собственик - на основание договори за приватизационна продажба и заповед за деактуване - на индивидуализираните в исковата молба недвижими имоти в землището на с.П. Г., общ.Р., обл.С., представляващи К. М.

В постъпилия в срок писмен отговор на ИМ, вх.№ 6275/14.05.2016г., (л.115 - 124) са въведени следните възражения: Макар и формално искът да е процесуално допустим, ищецът няма правен интерес от предявяването му, тъй като той не е собственик на недвижимите имоти, за които твърди, че са засипани от ответника с глина и пепелина. Посочените факти в констативния нотариален акт/КНА за собственост на ищеца, обуславящи твърдяното в него придобивно основание, не доказват, че ищецът е придобил собствеността върху процесните имоти. Изводът на нотариуса за наличие на право на собственост на ищеца върху процесните имоти се опровергава от съдържанието на документите, които са послужили за съставяне на КНА, поради което същият е неправилен. Възражава се за липса на идентичност между посочените в акта за държавна собственост/АДС, цитиран под № 1 от приложенията към КНА, 11 поземлени имота, представляващи ниви, гори, мери и ливади, намиращи се в две местности в землището на селото, и имотите в КНА, с който ищецът е признат за собственик на два поземлени

имота, без посочване на местности, както и с оглед на това, че имотите по АДС и КНА се различават и по площи, граници и начин на трайно ползване. В подкрепа на липсата на идентичност между имотите е и изводът в приложения към ИМ доклад върху анализа на правното състояние на ищеца. Преди приватизацията ищецът е бил функционално обособено поделение в рамките на ответното дружество и е възникнал като правен субект чрез отделянето си от него по реда на чл.261, ал.1 и сл. ТЗ, като в тази връзка са приложени към отговора на ИМ писмени доказателства, които се поддържа да не са били съобразени от нотариуса при съставяне на КНА, в които процесните имоти не са посочени сред имуществото, преминало в патримониума на ищеца вследствие извършеното отделяне от ответното дружество. От съвкупната преценка на документите по преобразуването и документите, послужили за съставянето на КНА, не следва извод ищецът да е придобил собствеността върху процесните имоти, а липсата на каквато и да е идентичност между описаните имоти в КНА и АДС допълнително опровергава правилността на направения от нотариуса извод. Ищецът не е твърдял да е собственик на имот № ***** за разликата над площта, която твърди, че е засипана от ответника, поради което няма правен интерес от иск по чл.109 ЗС и в тази част производството следва да бъде прекратено. Изрично са оспорени твърденията, че ищецът е собственик на процесните имоти, че ответникът е действал неправомерно, че ищецът не е в състояние да използва затрупаната част от имота си, че с насипването на глина и пепелина е нарушено правото на собственост на ищеца, както и, че действията на ответника са незаконни и засягат или ограничават упражняването на правото на собственост на ищеца. Възражава се представеният КНА да легитимира ищеца като собственик на посочените в него терени, в частност на имот № ***** , за който се твърди, че е бил затрупан от ответника, тъй като не може да се направи извод за идентичност между описаните в КНА имоти и документите, въз основа на които същият е бил съставен, както и липсват доказателства за правоприемство в собствеността върху процесните имоти при извършеното през 1999г.отделяне на ищеца от ответното дружество, като това напълно опровергава верността на правния извод на нотариуса в представения документ за собственост. Въпросните терени по предназначение представляват кариера за И. м., но ищецът не притежава концесия за добив на И. м. от К. М. съответно няма правно основание да извършва дейност по

техния добив, за осъществяването на която Законът за концесиите изисква наличието на специални права, предоставени по съответния ред. Липсата на предоставена концесия за добив означава, че ищецът няма правно основание да добива И. м., следователно, не може да използва имотите, според предназначението им, съответно няма как да е лишен от право да осъществява добивна дейност, тъй като по закон това не му е позволено. Ищецът не твърди и не представя доказателства за притежаване от него на концесионни права за добив на подземни богатства. В случая, не са приложими разпоредбите на § 17а ПЗР от Закона за приватизация и следприватизационен контрол, както и на § 4 от Закона за концесиите, с която е удължен срокът за предоставяне на концесии до 31.03.2007г. на дружества, които след приватизацията, но не по-късно от 30.09.2003г. са подали заявление пред държавен орган за получаване на концесия с оглед цитирана съдебна практика в Решение № 171/11.02.20***г., постановено по т.д. № 64/2012г. 2.т.о., по казус за материално-правната легитимация на притежател на право на добив. Оспорено е твърдението, че от 2004г. ответникът е депонирал глина върху имот № *****, което е довело до затрупването му. До 2004-2005г. ответникът по договор с „ТТ. М. И. 2“ ЕАД е извозвал пепелина, отделяща се при работата на централата в имоти, собственост на централата, на места, указани от собственика на пепелината, а след тази дата ответникът не е извозвал и складира каквито и да е отпадъчни материали. К. М. е част от насипище „С.“, в което са депонирани глини от рудник „Т. С.“ и рудник „Т. 1“ от началото на експлоатацията на насипището през 1962г., когато същото е било част от патримониума на ответника. Към момента на приватизирането на ищеца част от имот № 0***** вече е била засипана с глина. Ищецът не посочва и не представя доказателства за момента, в който е осъществено твърдяното засипване на имота с глина. Ако изобщо ищецът е придобил правото на собственост върху процесните имоти, следва да се приеме, че го е придобил в състоянието, в което са те сега. Оспорено е твърдението, че ищецът е бил лишен от възможността да осъществява правото си на собственост върху имотите и, че, затрупвайки незаконно имот № *****, ответникът нарушава правото му на собственост, тъй като ищецът не е съобrazil обстоятелството, че с Решение № 655/***.07.2005г. МС на РБ на ответника е предоставена концесия за добив на подземни богатства/твърди горива и въз основа на концесията ответникът осъществява

правомерна дейност по добив на въглища в рамките на предоставената му концесионна площ, в която са включени и процесните имоти.

С допълнителна молба, вх.№ 9218/21.07.2016г. (л.236-238), подадена в изпълнение на дадени указания от съда за отстраняване на нередовности на ИМ, заради които същата е оставена без движение, ищецът уточнява, че посочването на числото 105 000дка е техническа грешка, като всъщност става въпрос за 105 дка. Това число е приблизително посочено, тъй като ищецът не е правил точни изчисления каква точно площ от имота е затрупана, поради което е поискана експертиза, която следва да се произнесе и за затрупаната площ. Уточнява, че със затрупването на имота с глина и пепелина, при фронт на затрупване на места с височина до 35 м, се препятства ползването на имота по какъвто и да е начин, като твърди да е невъзможно дори ходенето по терена, препятстван е самият достъп до него, като примерно се изброява, че върху затрупания терен не могат да се предприемат действия по изследване запасите на кариерата, да се поставят временни стопански постройки, вкл. с охранителна цел, да се организира извършването на огледи от евентуални купувачи, да се използват МПС, да се предприемат действия по застрояване и т.н. За използването на затрупаната част от имота, съобразно предназначението си като кариера, е ирелевантно изтъкнатото в отговора на ИМ, че ищецът няма концесия, а е релевантно единствено това, че преди затрупването ищецът е могъл да използва в пълен обем притежаваната от него К. М. а след затрупването площ от 105 дка от нея не могат да бъдат използвани. Затрупването на имота води до значително намаляване на стойността му, тъй като всеки потенциален купувач несъмнено ще преценява необходимостта от значителни разходи за откриването на затрупания участък. На последно място, правото на собственост задължава всяко трето лице, включително ответника, да се въздържа от всички действия, които по какъвто и да е начин променят чуждия имот и, ако е допуснато извършването на такива действия, извършителят е длъжен да отстрани последиците от тях, цитирана е в т. вр. съдебна практика, Решение № 63/***.02.2012г. по гр.д.№ 361/2011г. 1.г.о. и Решение № 576/08.09.2010г. по гр.д.№ 1035/2009г. на 1.г.о.

С оглед становището на ответника в отговора на ИМ, преди първото по делото открито съдебно заседание, е подадена от ищеца и молба (л.275-6), с която заявява, че, освен по описания в нотариалния акт ред, е придобил имота

и чрез давностно владение за период повече от 10 години. Приложени към молбата са писмо от ищеца до Министерство на икономиката и енергетиката, заедно с приложенията и отговора от МИЕ, нотариална покана, връчена на ответника и доклад за състоянието на имота, придружено с картов и снимков материал (л.277- 306), съставени във връзка с процедурата за предоставяне на концесия на ищеца за добив на И. м. за находище „М.“, заявена в МРРБ, с вх. № от 15.05.2002г., потвърдена със заявление до МС с вх. № от 15.05.2003г. Въз основа на уточненията, вкл. и тези с молба, вх. № 12047/07.2016г. (л.320-322), с протоколно определение в съдебното заседание на 12.04.2017г. (л.484) е допуснато, по реда на чл.214 ГПК, изменение на иска чрез добавяне на ново придобивно основание на правото на собственост на ищеца – придобивна давност за период 10 години назад, считано от подаване на ИМ (л.322).

С допълнителна молба, вх. № 10258/16.08.2017г. (л.602 и 603 от делото) ищецът е посочил, че, след завеждане на исковата молба, имот № *** е разделен на два имота - № *** и № ***, за което са представени и удостоверение от общинската служба по земеделие, гр. Р. за пълната история на имот № *** и скици.

В изпълнение на указания на съда за отстраняване на констатирани нередовности на исковата молба/ИМ, заради които същата е оставена без движение, е подадена от ищеца нова уточняваща молба, вх. № 10258/16.08.2017г. (л.602-604), с която заявява следното:Двата имота са посочени в ИМ само с оглед изясняване на фактическата обстановка по делото, тъй като в съвкупността си представляват притежаваната от ищеца К. М.Затрупаният от ответника е само имот № ***, който след завеждане на делото е разделен на два имота №№ *** и ***, като за изясняване кой от новообразуваните имоти е засегнат от затрупването и в каква степен е поставена от ищеца допълнителна задача на СТЕ. Ищцовото дружество е придобило фактическа власт върху имота с акта на преобразуването при отделянето си от „М. М. И.“ ЕАД и е започнало да я упражнява със своето възникване, т.е. от 01.06.1999г., когато е вписано с решение по ф.д. № 1170/1999г., владението му е било явно, което се установява от приложените към ИМ доказателства, както и от доказателствата, съдържащи се по приложеното търг.дело № 276/2004г., чрез извършване в имота добив на И. м.

до 2010г., водило е съдебни дела за имота, разменяло е кореспонденция с държавни органи във връзка с кариерата, охранявало е имота и т.н.

В отговор е постъпила от ответника молба, вх.№ 11615/20.09.2017г. (л.609-614), с приложени към нея писмени доказателства, с която се поддържат направените възражения с първоначалния и допълнителен отговор на ИМ, както и се поддържа следното.Предметът на делото обхваща само твърдяното право на собственост на ищеца върху имот № *****, който впоследствие е разделен на два имота №№ *** и ***, респективно не обхваща правото на собственост върху имот № *****, който също е част от К. М. поради което в понятието „процесен имот“ се включва само имот № *** и само за него трябва да има произнасяне в установителния диспозитив на съдебното решение, а не за имот № **.Оспорва се твърдението, че ищецът е започнал да упражнява фактическа власт върху процесния имот от момента на своето възникване като юридическа личност, както и че е ищецът е придобил фактическа власт върху имота с акта на преобразуването.Актът за преобразуването, сам по себе си, не удостоверява преустановяване упражняването на фактическа власт върху имота от лицето, което до този момент я е упражнявало, нито удостоверява предаване на фактическата власт върху имота на друго лице.Установяването на фактическа власт върху имота се осъществява чрез фактически действия и извършването на тези фактически действия не може да бъде удостоверено с акта на преобразуването.Обикновено предаването на фактическа власт върху недвижим имот се удостоверява чрез отделен документ – най-често във формата на приемо-предавателен протокол или се посочва в самия акт, с който се прехвърля собствеността.Актът за преобразуване, на който се позовава ищецът, не съдържа каквото и да е разпореждане относно предаване на владението.Ищецът не представя приемо-предавателен протокол или др. подобен документ, установяващ предаването на фактическата власт върху процесния имот, нито твърди съставянето на такъв протокол/документ.Ето защо, следва да се приеме, че документ за предаване на процесния имот не е съставян и не съществува, следователно, липсва годно писмено доказателство, че „М. М. И.“ ЕАД е предало фактическата власт върху процесния имот на „И.“ ООД.Актът за преобразуването следва да бъде разглеждан като съвкупност от два документа – актът на принципала за

преобразуването, в сл. Заповед № 208/19.05.1999г. на Председателя на Комитета по енергетика и Разделителен протокол от 03.05.1999г., представляващ неразделна част от нея, но в тях процесният имот не е посочен сред имуществото, което е преминало в патримониума на ищеца вследствие извършеното отделяне, цитирани са в т.вр.Решение № 197/27.10.2015г. по гр.д.№ 2426/2015г., 1.г.о. и Решение № 22/11.02.2011г. по гр.д.№ ***39/2009г., 2 г.о.Доказването на всеки един от елементите на сложния фактически състав/ФС на придобивната давност подлежи на пълно и главно доказване от ищеца.Оспорва се осъществяването на фактическа власт от ищеца чрез твърдяното осъществяване на добив на И. м. до 2010г., като в тази връзка се акцентира на логическото противоречие в твърденията на ищеца, че, от една страна, е осъществявал такъв добив и, от друга страна, че от 2004г. ответникът е започнал да засипва глина и пепелина, вследствие на което ищецът не бил в състояние да използва затрупаната част от имота, следователно за периода 2004г.- 2010г. ищецът е бил в принципна невъзможност за добива И. м. в процесния имот.Нещо повече, действията по затрупване на имота изключват възможността за упражняване на фактическа власт, поради което в случай, че такова бъде доказано, това означава прекъсване на давността, което е попречило на ищеца да установи трайна фактическа власт върху имот № ***.Ако по делото бъде установено, че затрупването е осъществено от ответника, следва да се приеме, че това са разпоредителни действия, които са израз на упражнявана от ответника фактическа власт върху имота, както и същите свидетелстват, че фактическата власт не е била предавана на ищцовото дружество.Оспорват се и твърденията, че ищецът е осъществявал фактическа власт чрез водене на дела относно процесния имот, като се поддържа, че за упражняване на фактическата власт върху процесния имот е релевантно единствено воденето на дела с предмет правото на собственост върху този имот, а воденото от ищеца срещу ответника дело не е за собственост, а е с правно основание чл. 49 ЗЗД.Оспорват се и останалите твърдения на ищеца за осъществяване на фактическа власт върху имота чрез осъществяване на кореспонденция с държавни органи и чрез охраняване на имота.

За да се постанови обжалваното решение, с което искът се отхвърля, е прието следното:

Не е налице нито една от предпоставките за уважаване на предявения негативен иск с правно основание чл. 109 ЗС, тъй като е недоказано както правото на собственост на ищеца върху процесния имот, така и неоснователността на действията на ответника, които пречат на ищеца да упражнява правото на собственост върху имота в пълния му обем. При доказателствена тежест за ответника, е доказано извършеното от него оспорване на констатациите на нотариуса за принадлежността на правото на собственост на ищеца върху недвижимите имоти, както с оглед на приетите по делото документи, които са послужили за съставянето на констативния нотариален акт, така и с оглед на приложенияте към отговора на исковата молба, неоспорени от ищеца, писмени доказателства във връзка с отделянето на ищеца от ответника през 1999г. - Заповед № 208/19.05.1999 г. на Председателя на Комитета по енергетика, Разделителен протокол от 03.05.1999г., съставляващ Приложение № 1 към Заповедта, и Инвентарна книга на дълготрайните материални активи на бившето предприятие „И. м.“, гр. Р., в които процесните имоти не са посочени сред преминалото в патримониума на ищеца имущество. При доказателствена тежест за ищеца, не е доказана идентичността между посочените 11 недвижими имота в АДС, приложен при съставянето на констативния нотариален акт, и недвижимите имоти, предмет на констативния нотариален акт на ищеца. При доказателствена тежест за ищеца, е приет за недоказан и фактическият състав на придобивната давност, тъй като процесните имоти, са били частна държавна собственост, съгласно представената по делото Пълна история на имот с № ***** към датата 08.02.2006г., издадена от Поземлена комисия - гр. Р., поради което не са могли да бъдат придобити по давност, на основание § 1 ПЗР на ЗС, (ДВ, бр. 46/2006г.), с която се спира да тече давността за имоти частна държавна собственост и тъй като не е доказано предаване на владението на ищцовото дружество и не е доказано осъществяването от него на явно и безпрепятствано владение върху тях за твърдения период. Свидетелските показания не потвърждават тезата на ищеца, че е упражнявал добив на И. м. именно върху процесния имот (имот с № *****), което се потвърждава и от приетото по делото заключение на СТЕ, че засипаният имот (имот с № *****) няма характер на находище и в него не е осъществяван добив на И. м. от страна на ищеца. Актът за преобразуване, на който се позовава ищецът като документ за собственост, не

съдържа каквото и да било разпореждане относно предаване на владението, като ищецът не представя и не твърди съставянето на каквото и да е писмено доказателство, установяващо приемане-предаване на фактическата власт върху процесния имот, а в представените Заповед № 208/19.05.1999г. на Председателя на Комитета по енергетика и Разделителен протокол от 03.05.1999г. процесните имоти не са посочени. Ищецът не посочва и не доказва с какви действия е установил владението и не е ангажирал доказателства относно тяхното осъществяване в твърдения период, като твърдението за предаване на владението с акта за преобразуване е изцяло несъстоятелен и недоказан. Не е налице безпрепятствено владение на имота от ищеца, тъй като ответникът през периода 2002г. - 2005 г. е изпълнявал задълженията си по депониране на глина и пепелина в процесния имот, а впоследствие е осъществявал рекултивацията на засегнатите участъци в периода 2010 - 2016г. Ако условно се приеме, че ищецът е собственик на процесните имоти, по делото е доказано, че ответното дружество е имало право да го използва, тъй като: ответникът е използвал насипището „С.“ и съответните включени в неговите граници недвижими имоти напълно правомерно и по предназначението им и то още в периода преди приватизирането на ищеца и структурното му отделяне от ответника (тоест когато ищецът и ответникът са били част от една организационна структура); твърдяното затрупване е било напълно правомерно и законосъобразно, тъй като (теренът на процесния имот) се обхваща от предоставените на ответника концесионни права и в него ответното дружество от свое име и за своя сметка е извършило и рекултивацията на терена. Собственикът на терена няма правото по реда на ЗПБ да извършва добив на И. м. (поради липса на концесионни права), а след проведената рекултивация за него не съществува никаква пречка да го използва, като, ако няма правна възможност да извършва дейности по добив на И. м., той може спокойно и безпрепятствено да използва процесния имот в съответствие със ЗСПЗЗ и другите актове, уреждащи ползване на имоти от селскостопанския фонд. Това, че процесният имот може да се ползва за земеделско ползване, е доказано от Протокол от 14 -16 юни 2016г. на комисия, назначена от министъра на земеделието и горите, за извършена по отношение на терени от насипище „С.“ от ответника техническа рекултивация за земеделско ползване и от представената от ищеца скица с № К *****06.06.2017г., в която изрично е посочено, че имот №

***** (образуван от имот № *****) е с начин на трайно ползване - нива, пета категория. Към (твърдяната) начална дата на упражняване от ищеца на фактическа власт, 10 години пред подаване на ИМ, имотът е бил в състоянието, в което е и понастоящем (видно от заключението на приетата СТЕ и от писмените доказателства по делото), поради което следва да се приеме, че ищецът е владял и придобил процесния имот, като е бил наясно и с обстоятелството, че върху имота са депонирани глина и пепелина, че този имот подлежи на рекултивация и че същият ще трябва да се ползва съобразно тези обстоятелства. Искането от ответникът да бъде осъден да премахне последиците от „незаконни“ действия, засягащи упражняване на правото му на собственост, е неоснователно и на отделно самостоятелно основание - ищецът няма каквото и да е основание да претендира възстановяване на състоянието на имота към период, в който не е бил негов собственик, а още повече при положение, че това състояние не е последица от „незаконни“ или противоправни действия от страна на ответника. Не се дължи произнасяне за размера на разходите, необходими за отстраняване на депонираната глина и пепелина, респективно приетите по делото заключения на СТЕ са неотнормими, тъй като тези факти са извън предмета на спора, с оглед на това, че не е предявен нито иск за овластяване на ищеца да отстрани самостоятелно последиците от действията на ответника, нито иск за обезщетение за вреди.

При служебната проверка, на осн. чл.269 ГПК за валидност и допустимост на изцяло обжалваното решение се приема следното :

Липсва каквото и да е основание да се приеме друго, освен, че обжалваното решение е валидно.

При проверката за допустимост на изцяло обжалваното решение се приема следното:

С оглед въведените основания в ИМ и допълнителните молби и заявления в ИМ петитум, предявеният иск е негаторен, с правно основание чл.109 Закона за собствеността/ЗС.

Според даденото нормативно тълкуване(мотивите към т.1 ТРОСГК № 4/06.11.2017г. по тълк.д.№ 4/2015г.) негаторният иск е отрицателен иск за

собственост, с който се предоставя правна защита на правото на собственост на ищеца срещу всяко пряко и/или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение на обекта на правото на собственост, което пречи на допустимото пълноценно ползване на вещта(имота), според нейното/неговото предназначение, без да се отнема владението от собственика. С предявяването на иска се цели неоснователното въздействие да бъде преустановено или да бъдат премахнати последиците от него. Предмет на иска е несъществуването на правото на ответникът да въздейства върху вещта/имота. За разлика от установителния иск за собственост и ревандикационния иск, в предмета на делото при предявен негаторен иск не е нито правото на собственост върху имота на ищеца (засегнатия имот), нито правото на собственост върху имота на ответника (пречеция имот). Само когато делото има за предмет задължение за заместимо действие, цената на иска представлява паричната оценка на разходите за материали и труд, необходими за осъществяване на действието. В хипотезата на предявен осъдителен негаторен иск съдът не дължи произнасяне с отделен диспозитив относно правото на собственост, тъй като същото не е предмет на делото.

В разглеждания случай, заявеният петитум е единствено ответникът да бъде осъден да премахне всички натрупвания от отпадъци от своята дейност и от дейността на ТЕЦ "М. И. в имот № ***, разделен на имоти №№ *** и ***, и да го/ги възстанови в състоянието преди нарушението, като не са били конкретизирани по видове и стойности разходите, необходими за премахване на (твърдените да са) натрупаните минни отпадъци в имота и не са заявени искания ищецът да бъде овластен да извърши вместо ответника заместимите действия за премахването им или за присъждане на обезщетение за вреди в размер на стойността на разходите за извършването на тези действия.

Поради изложеното, в предмета на делото по предявения негаторен иск е (само) несъществуването на правото на ответника да въздейства (само) върху имот № ***, разделен на имоти №№ *** и ***, чрез натрупване на минни отпадъци в него в периода след 2004г., респективно за неоснователността на поддържането от ответника на това противоправно състояние в имота, създадено в резултат на извършеното от него въздействие чрез натрупване на минни отпадъци. Тъй като са извън предмета на делото, както правилно е прието в обжалваното решение, са неотносими към спора фактите за

стойността на разходите, необходими за отстраняване на депонираните в имота минни отпадъци – глина и пепелина.

Противно на неоснователно поддържаното в отговора на въззивната жалба, не е процесуално нарушение допускането, по реда на чл.214 ГПК, на изменение на иска, чрез добавяне на ново придобивно основание на правото на собственост на ищеца - придобивна давност, тъй като предявеният негаторен иск несъмнено е иск за собственост, а, съгласно даденото нормативно тълкуване в т.2в ТРОСГК на ВКС № 4/2014 от 14.03.2016г. по тълк.д.№ 4/2014г. по предявен иск за собственост е допустимо по реда на изменение на иска (чл.214, ал.1 ГПК) ищецът да се позове при условията на евентуалност и на друго придобивно основание, различно от посоченото в обстоятелствената част на исковата молба.

С оглед по-горе коментираното нормативно тълкуване в ТРОСГК № 4/06.11.2017г. по тълк.д.№ 4/2015г.за предмета на негаторния иск, правото на собственост на ищеца на въведените от него придобивни основание не е предмет на делото, а за него съдът дължи да се произнесе само в мотивите, като по една от кумулативните предпоставки на предявения иск.

Въведените от ищеца придобивни основания се приема да са съединени при условие на евентуалност, тъй като е недопустимо кумулативното им съединяване, поради което съдът дължи да се произнесе по твърдението на ищеца за придобиване на процесния имот по давност само ако приеме за оспорени констатациите на нотариуса за правото на собственост на ищеца на придобивното основание в представения констативен нотариален акт от 2004г.

С оглед изложеното, при правилно дадена правна квалификация на предявения иск, обжалваното решение е постановено точно по въведения предмет на делото, при наличието на всички положителни и липсата на отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на решението.

Неоснователно е възражението за липса на правен интерес от предявения иск, тъй като принадлежността на правото на собственост върху процесния имот е въпрос на активна материално-правна легитимация, респективно е въпрос по съществото на спора, по който съдът ще се произнесе в мотивите на

решението, а не е въпрос по допустимостта на иска, поради което извод, че ищецът не е собственик на процесния имот не обуславя прекратяване на делото, а отхвърляне на предявения иск за собственост.

Въззивната проверка за правилността на решението, на осн.чл.269 ГПК се извършва само на въведените в жалбата оплаквания, а именно следните:Оспорени са, като извършени в нарушение на ТРОСГК на ВКС № 11/21.03.20***г. по тълк.д.№ 11/2012г., както и като необосновани, изводите, че не е доказано ищецът да е собственик на процесните имоти, предмет на издадения констативен нотариален акт от 2004г.Оспорени са, като необосновани, и изводите във връзка с придобиване от ищеца на имота по давност, с оглед показанията на разпитаните по делото свидетели, представения от ответника списък на имотите, обхванати от проведена рекултивация на рудник „Т. . *“, неправилно неприетата от съда скица на имот № *** след разделянето му и представените по делото удостоверения за данъчни оценки, в които ищецът е посочен като собственик, от които се твърди да се установява, че ищецът е упражнявал фактическа власт върху имота в период от повече от 10 години, считано от вписването си на 01.06.1999г. в регистъра на съда, когато, при отделянето си от ответника „М. М. И.“ ЕАД, е придобил фактическа власт върху процесните имотите с акта на преобразуването, която е осъществявал до 2010г., през този период владението му е било несмушавано и явно, като в имота ищецът е осъществявал добив на И. м., за него е водил съдебни дела, разменял е кореспонденция с държавни органи, охранявал го е и към момента го охранява; манифестира се като негов собственик пред ответника, без да е налице каквото и да е оспорване от него още от 2004г.Твърди се да са налице и останалите предпоставки за уважаване на иска, тъй като е доказано, че ответникът е извършил затрупването на имота на ищеца, с което се препятства ползването му, а правото на ответника, като концесионер, по никакъв начин не включва извършването на действия, които по някакъв начин засягат имоти, частна собственост, попадащи в концесионната му територия.В тази връзка се оспорват изводите на съда, че, тъй като попада в границите на концесионната му територия, ответникът е имал право да засипе имота с отпадъци от дейността си с мотиви, неправилно основани на разпоредбите на чл.74 и 75 от Закона за подземните богатства.Оспорени са и

изводите, че ищецът е придобил имота, заедно с натрупания минен отпадък, като извършени в противоречие със събраните писмени доказателства и показанията на св.М. Г., но, дори и да е така, се поддържа, че липсва каквото и да е основание ответникът да държи отпадъците си в имота на ищеца.

В подадения писмен отговор на въззивната жалба са оспорени всички въведени в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение. При правилно разпределена доказателствена тежест за ответника за опровергаване на материалната доказателствена сила на констативния нотариален акт за собственост на ищеца, първоинстанционният съд е обсъдил всички релевантни доказателства по делото и е достигнал до правилния извод, че проведеното от ответника доказване е успешно. Ответникът своевременно, още с писмения отговор на ИМ, е оспорил правото на собственост на ищеца върху процесните имоти, вкл. идентичността им с имотите, описани в документите, въз основа на които е съставен констативният нотариален акт за собственост на ищеца. С оглед предявения срещу него иск с правно основание чл.109 ЗС, ответникът е лице, имащо правен интерес от оспорване на правото на собственост на ищеца върху процесните имоти, без да е било необходимо да твърди или противопоставя свое право на собственост върху тези имоти, като е било достатъчно посредством проведеното от него обратно доказване да опровергае фактите, обусловили посоченото в констативния нотариален акт на ищеца придобивно основание. Съгласно представените на нотариуса документи при съставянето на констативния нотариален акт на ищеца твърдяното право на собственост на ищеца би следвало да се основава не на договори за приватизационна продажба и заповед за деактуване, а на правоприемство, произтичащо от факта на преобразуване на ищеца чрез отделянето му от ответника. При съвкупната преценка на представените пред нотариуса документи не може да се направи извод за правоприемство по отношение на процесните имоти. От допълнително представените от ответника с отговора на ИМ документи се установява, че процесните имоти не са посочени сред имуществото, което е преминало в патримониума на ищеца вследствие извършеното отделяне от ответника и, като така, изводът на нотариуса, че ищецът е собственик на посочените в акта имоти е напълно опроверган. Наред с това, при извършеното от ответника оспорване, ищецът не доказва идентичността

между описаните в нотариалния акт два недвижими имота и посочените единадесет имота в представения пред нотариуса АДС № *****Г., което допълнително опровергава верността на изводите на нотариуса. По делото така и не са представени описаните в нотариалния акт две скици, нито са представени скици на имотите, описани в посочения АДС. Наред с това, съдът напълно правилно е изключил, по реда на чл. 183 ГПК, представената с ИМ скица на имот № *****, издадена след съставянето на нотариалния акт, както и допълнително представената, в нарушение на чл. 147 ГПК, друга скица на имота, тъй като същата не съставлява ново доказателство, респективно не са допуснати от съда процесуални нарушения в тази връзка. Правилно и обосновано съдът е приел, при съвкупната преценка на представените по делото документи във връзка с преобразуването и послужилите за съставянето на нотариалния акт, че не може да се направи извод ищецът да е придобил собствеността върху процесните имоти, както и, че липсва каквато и да е идентичност между имотите, описаните в нотариалния акт на ищеца, и тези, които са предмет на представения пред нотариуса АДС. Ирелевантни за спора са направените в жалбата препратки към изявленията на адв. Г. Спасов по друго дело с друг предмет, цитирани изолирано и извън техния контекст, както и е процесуално недопустимо същите да бъдат използвани като доказателства по делото, тъй като не могат да се считат за признание на каквито и да е факти, направени от ответника, още по-малко да послужат за установяване на права. Не е изпълнен и доказан и фактическият състав на изтекля в полза на ищеца придобивна давност. В действителност, в жалбата не се навеждат никакви доводи, опровергаващи изводите на съда в тази връзка, а се преповтарят твърденията в ИМ и се цитират изолирано събраните по делото доказателства. Ищецът неоснователно се позовава на доказателства относно владението на имот № *****, в който е осъществявал преди години нерегламентиран добив на И. м., за да установи фактическият състав/ФС на владението на другия имот № *****, част от който твърди да е бил затрупан. Изслушаните свидетелски показания не потвърждават тезата на ищеца, че е упражнявал добив на И. м. именно върху процесния имот № *****, което се потвърждава и от заключението на СТЕ, че засипаният имот няма характер на находище и в него не е осъществяван добив на И. м. от ищеца, следователно ищецът няма как да е манифестира владение по отношение на него посредством такъв

добив. Събраните по делото доказателства не установяват началния момент на твърдяната фактическа власт, нито периода на нейното осъществяване. Напротив, както правилно е приел съдът, не е било налице спокойно и безпрепятствено владение на имот № ***** от ищеца, тъй като в него през периода 2002-2005г. ответникът е изпълнявал дейности по депониране на глина и пепелина, а в периода 2010-2016г. е осъществявал рекултивация на терена. Правилни са и изводите на съда да приеме, че, дори ищецът да беше доказал, че е собственик на процесния имот (затрупаната част на имот № *****), твърдяното затрупване е правомерно и ищецът не е възпрепятстван да го ползва според предназначението му. Не е изпълнена и другата предпоставка за уважаване на иска по чл.109 ЗС, а именно действията на ответника да са неоснователни, но, дори и да са такива, същите не създават пречки за собственика на земята да я ползва по предназначение. Правилни са и изводите, че ищецът е придобил имота заедно с натрупванията на минен отпадък. Доводите на ищеца, че, дори имотът да е придобит след затрупването, липсва каквото и да е основание ответникът да държи отпадъците от дейността си в чужд имот, са вътрешно противоречиви и съдържат признание от ищеца на факта да е бил наясно, че не е собственик на имот № *****, поради което са правилни изводите, че ищецът няма каквото и да е основание да претендира възстановяване на състоянието на имота към период, когато не е бил негов собственик, а още повече при положение, че това състояние не е последица от незаконни действия.

При извършване от състава на настоящата втора, но по същество, инстанция на дейността по разрешаване на поставения материално-правен спор се приема следното:

За уважаване на предявения иск по чл.109 ЗС е необходимо доказването на следните кумулативни предпоставки: ищецът да е собственик на засегнатия имот/вещ; ответникът да е осъществил твърдяното от ищеца неоснователно въздействие върху притежавания от ищеца имот/вещ, като смушаването в упражняването на правото на собственост може да се изрази не само пряко в действия, но и косвено с бездействие, като се поддържа противоправно състояние, и с това на ищеца да са създадени пречки за използването на собствения му имот/вещ, които са по - големи от обикновените, като преценката на съда за това е конкретна и следва да се извърши въз основа на

конкретните данни по делото (мотивите към т.3 ТРОСГК № 4/06.11.2017г. по тълк.д.№ 4/2015г.)

Не всички предпоставки на иска са в доказателствена тежест на ищеца.Тъй като ищецът разполага и е представил с исковата молба констативен нотариален акт за собственост на процесния имот на посоченото в нотариалния акт придобивно основание, който не се ползва с материална доказателствена сила по чл.179, ал.1 ГПК относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, а ответникът, който не разполага с документ за собственост, е оспорил легитимиращото действие на нотариалния акт, за оспорването е неприложим редът по чл.193 ГПК, а доказателствената тежест за доказване на оспорването се носи от ответника (ТРОСГК на ВКС № 11/21.03.20***г. по тълк.д.№ 11/2012г.). В доказателствена тежест на ответника, на осн. чл.154, ал.1 ГПК, е и установяването на конкретно въведените от него възражения, а именно, че имотът е придобит от ищеца в състоянието, в което е и сега, и, че е имал право да натрупва в имота на ищеца минни отпадъци. Доказването на останалите кумулативни предпоставки за уважаване на предявения иск, на осн. чл.154, ал.1 ГПК, е в доказателствена тежест на ищеца.

Досежно страните по спора се установява следното:

Съгласно извършената служебна справка в Търговския регистър, ищецът „И.“ е дружество с ограничена отговорност със седалище в гр.С., в чийто предмет на дейност е добивът и търговията с И. м. в страната и в чужбина.От извършената служебна справка на Историята по ф.д.№ 1170/1999г. по описа на ОС - С. З. се установява, че ищецът „И.“ е възникнал като самостоятелен правен субект на 01.06.1999г., при преобразуването на ответника, държавното дружество „М. М. И.“ЕАД със Заповед № 208/19.05.1999г. на Председателя на Комитета по енергетика, чрез отделянето на отделни дружества, едно от които е „И.“ - еднолично държавно дружество, частен правопреемник на активите и пасивите на едно от поделенията на преобразуваното дружество,„М. М. И.“ЕАД, Предприятие „И. м.“, съгласно Разделителен протокол, неразделна част от Заповедта за преобразуването от 1999г.(Решение № 1765/01.06.1999г. по ф.д.№ 1170/1999г. по описа на ОС - С. З., документа по п.7 от конст. нот. акт от 2004г.).През 2000г. и 2001г. държавното дружество „И.“ е изцяло

приватизирано и едноличен собственик на капитала му е станало „Б.“ АД (Решение № 4795/27.12.2000г. по ф.д.№ 1170/1999г. по описа на ОС - С. 3., документа по п.8 от конст. нот. акт), и Решение от 18.10.2001г. по ф.д.№ 1170/1999г. по описа на ОС - С. 3., документа по п.9 от конст. нот. акт). През 2003г. в „И.“ ЕООД е приет нов съдружник и е преобразувано в ООД (Решение № 832/19.03.2003г. по ф.д.№ 1170/1999г. по описа на ОС - С. 3., документа по п.10 от конст. нот. акт). Такова е актуалното състояние на ищеца към момента на констативния нотариален акт от 2004г.

Видно от извършената служебна справка в Търговския регистър, ответникът „М. М. - И.“ ЕАД е еднолично акционерно дружество със 100 % държавно имущество, в чийто предмет на дейност е добивът и пласментът на въглища. Същото е образувано със Заповед на Председателя на Комитета по енергетика от 1993г., като частен правоприемник на активите и пасивите на Рудник „Т. . * “ ООД, Рудник „Т. - с. “ ООД и Рудник „Т. - 3 “ ООД, вписано с Решение № 2773/07.07.1993г. по ф.д.№ 2444/1993г. по описа на ОС - С. 3..

По първата кумулативна предпоставка на иска по чл.109 ЗС, правото на собственост на ищеца върху процесния имот № ***, се приема следното:

Съгласно приложения към ИМ констативен нотариален акт за собственост от 04.02.2004г., № 46, т.1, д.№ 57/2004г. на СВ (л.7), съставен въз основа на представени пред нотариуса документи, описани в приложение към акта по п.1-12, в нотариално производство по реда на чл.587, ал.1 ГПК, ищецът „И.“ ООД, (със седалище и в гр.Р., вписан в ТР на ОС - С. 3. по ф.д.№ 1170/1999г., БУЛСТАТ *****) е признат за собственик, на основание „договори за приватизационна продажба и заповед за деактуване“, на К. М. включваща процесния имот № **** с площ 394.507 дка, както и имот № **** с площ от 351.294 дка, намиращи се в землището на с.П. Г., обл. С., с начин на трайно ползване – кариера чакъл.

Въз основа на констативния нотариален акт от 2004г. ищецът „И.“ ООД е записан като собственик на процесния имот № **** в землището на с.П. Г. в регистъра на земеделски земи, гори и земи в ГФ, съгласно представеното с допълнителния отговор на ИМ извлечение от регистъра на зем.земи, гори и земи в ГФ на ПК - Р. към 08.02.2006г., изходящ от ПК - гр.Р., а като бивш собственик на имота е посочена Държавата, съгласно АЧДС № ****г.

(л.519) и скица от 08.09.2016г. на ОЗС - (л.371-373).

В хода на делото процесния имот № *** е разделен, съгласно представените извлечение от регистъра на зем.земи, гори и земи в ГФ на ПК - Р. към 17.05.2017г. и скици на ОСЗ – Р. от 17.05.2017г. и 06.06.2017г. (различни от изключената от доказателствата по делото скица на имота е от 2004г), на два имота: имот № *** с площ 18.475 дка, с начин на трайно ползване – нива, и имот № *** с площ 376.033 дка, с начин на трайно ползване - кариера-чакъл, които, и двата, също са записани на ищеца „И.“ ООД въз основа на констативния нот. акт №***г. в регистъра за земеделските земи, гори и земи в ГФ на ОЗС - Р. и издадените скици(л.572-574).

По делото е безпротиворечиво установено от заключението на СТЕ –л.537-557, че процесният имот № ***, който е част от кариерата/находище за И. м. „М.“на ищеца, попада в концесионната площ на ответника по предоставената му през 2005г. концесия за добив на въглища в находище „Източно маришки въглищен басейн“, както и е бил и част от насипище(за отпадъци) „С.“, проектирано и експлоатирано от 1962г. за депониране на глини от откритите хоризонти на рудник „Т. . *“ и „Т. - с.“.

От представените по делото с отговора на ИМ се установява следното: Съгласно инвентарна книга (л.203-205), към 26.03.1999г. по сметка 201 01 на Предприятие „И. м.“ Р. се води „земя, кариера М.“ с балансова стойност към 30.06.1997г. 10 509 000лв., а по сметка 203 3 - „кариера М.“ с балансова стойност 204 914лв.В Разделителен протокол за отделянето на Предприятие „И. м.“ от „М. М. И.“ ЕАД от 03.05.1999г. на комисия в посочения персонален състав, съставена на основание Заповеди №№ 210 и 240 от 15 и 30.04.1999г. на Председателя на Комитета по енергетика/КЕ, утвърден от Председателя на КЕ (л.198-202), процесният имот № *** или кариерата „М.“ не са посочени, а с него от ДМА на Предприятие „И. м.“ са изрично изключени само ЖП Линия между г.Б.о и кариера Д. с инв. № 37967.Със Заповед на Председателя на Комитета по енергетика от 19.05.1999г.(л.193-197), неразделна част от която е разделителния протокол, се преобразува „. М. - И.“ ЕАД чрез отделяне на нови еднолични дружества с различни предмети на дейност, като едно от новообразуваните дружества е „И.“ ЕООД със седалище гр.Р., с предмет на дейност, включващ добив и търговия с И. м. в страната и чужбина, едноличен

собственик на капитала е Държавата, правопреемник на активите и пасивите на Предприятие „И. м.“ на преобразуваното дружество „М. - И.“ ЕАД по разделителен протокол.

За оспорването от ответника на легитимиращо действие на констативния нотариален акт от 2004г. се приема следното:

Неоснователни са доводите в жалбата за допуснато нарушение на ТРОСГК № 11/21.03.2012г., тъй като първостепенният съд правилно е разпределил и указал доказателствената тежест за оспорването, което, както вече се посочи е в доказателствена тежест за ответника, който не разполага с документ за собственост.

Преди всичко следва да се определи предметът на оспорването, а това именно е придобивното основание в констативния нотариален акт на правото на собственост на ищеца върху процесния имот. В тази връзка се приема да е меродавно не фактически посоченото в нотариалния акт придобивно основание на правото на собственост, което е „договори за приватизационно продажба и заповед за деактуване“, а действителното фактическо и правно основание което следва да се изведе от представените пред нотариуса документи в производството по съставяне на нотариалния акт, описани в приложението към него.

Приема се, въз основан а представените на нотариуса документи, че, правото на собственост на ищеца е констатирано на специалното придобивно основание при преобразуването и приватизацията на държавни предприятия, регламентирано в приложимата към момента на възникването на ищеца през 1999г. разпоредба на чл. 17а Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (обн. ДВ бр. 38/1992г., отм., обн. ДВ бр. 28/2002г.)

С оглед на така приетото придобивно основание на правото на собственост на ищеца в констативния нотариален акт от 2004г. следва да се съобрази даденото нормативно тълкуване за фактическия състав/ФС на придобивния способ, уреден в [чл. 17а от ЗППДОБП \(отм.\)](#), респ. в [чл. 1 от ПМС № 201 от 25.10.1993г.](#) за прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия,

в т.2г ТРОСГК № 4/14.03.2016г. по тълк.д.№ 4/2014г. че, за да се приложи нормата на чл. 17а от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (отм.), не е необходимо предоставеният за стопанисване или управление имот да е заприходен нито в баланса на държавното предприятие към момента на преобразуването, нито в баланса на преобразуваното търговско дружество. Следва да се съобразят и мотивите към т.2г ТРОСГК № 4/14.03.2016г. по тълк.д.№ 4/2014г.) в които се приема, че фактическият състав/ФС на чл. 17а от ЗППДОБП (отм.) включва следните кумулативни предпоставки: държавата да е била собственик на конкретно имущество; това държавно имущество да е било предоставено за стопанисване и управление на държавно предприятие и с акта на държавния орган за преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество това имуществото да не е изрично изключено от имуществото, което се включва в капитала на търговското дружество.

В разглеждания случай, се приема, че са доказани, респективно са били налице, всички кумулативни предпоставки на специалния придобивен способ по чл.17а ЗППЗОП(отм.), поради което е настъпил вещно-транслативният ефект по отношение на процесния имот в полза на ищцовото дружество, респективно от доказателствената съвкупност по делото, при доказателствена тежест за ответника, не е проведено успешно обратно доказване на констатациите на нотариуса за принадлежността на правото на собственост на ищеца на това придобивно основание, поради следните съображения:

Доказана е принадлежността на правото на собственост на Държавата върху имотите в констативния нотариален акт от 2004г., поради следните съображения: Съгласно представения на нотариуса АДС №*****г.(документа по п.1 от приложенията към нот.акт, копие от който е представен по делото с отговора на ИМ (л.190-191), държавата е била собственик на земеделски имоти и сградите в тях, находящи се в землището на с.П. Г., извън регулация, индивидуализирани по площи и местности, представляващи части от стара и нова кариера, техен бивш собственик е Предприятие „И. м. и геол.проучв.“, като държавните имоти са предоставени за оперативно управление на държавното дружество „И. м.“. Неоснователно е заявеното от ответника възражение за липса на идентичност между имотите в АДС от 1992г. и констативния нотариален акт от 2004г., основано на

различната индивидуализация на имотите и изводите в представения с ИМ доклад върху анализа на правното състояние на „И.“ ЕООД (л.81- 98). От доказателствената съвкупност по делото, при доказателствена тежест за ищеца, е доказана идентичността между имотите по АДС 1992г.и нотариалния акт от 2004г., тъй като бивш собственик на имот № *** е записана Държавата, съгласно АЧДС № *****г., съгласно представеното по делото(л.519) извлечение от Регистъра на зем.земи, гори и земи в ГФ на ПК - Р. към 08.02.2006г.на ПК - гр.Р.; имотите по АДС и КНА се намират в едно и също землище, представляват част от кариера и са били предоставени на държавното дружество „И. м.“, чийто правоприменик е ищецът, а по делото не се твърди и не се установява на Предприятие „И. м.“, да са били предоставени и други държавни недвижими имоти в землището на с.П. Г..Правото на собственост на ищеца върху процесния имот, като една от предпоставките на предявен от него облигационен иск с правно основание чл.82 ЗЗД, не е било изрично оспорено от ответника и по воденото между страните, приложено към настоящото, търг.д.276/2004г. по описа на ОС- С. 3., а в представените от ответника протоколи за рекултивация, имот № ***, който е част от имот № ***, е записан като собственост на ищеца(л.615-623).

Налице и втората кумулативна предпоставка на фактическия състав на чл.17а ЗППДОП (отм.), процесният имот № *** е бил предоставен за управление на държавно предприятие.С оглед на извода за идентичност на имотите по АДС от 1992г. и констативния нотариален акт от 2004г., следва да се приеме, че процесния имот № *** е сред предоставените за управление и стопанисване към 1992г. на Предприятието „И. м.“, съобразно посоченото в АДС, а последното е установено от Заповедта на Председателя на КЕ и Разделителния протокол от 1999г., че е било до 1999г. поделение на държавно предприятие“М. М. И.“ЕАД.

Доказана е и третата кумулативна предпоставка на придобивния способ по чл.17а ЗППДОП (отм.), а именно в заповедта на Председателя на Комитета по енергетика от 1999г. за преобразуване, част от която е разделителния протокол за отделяне на Поделение „И. м.“, кариерата „М.“, част от която е процесният имот № ***, не е изрично изключена от ДМА, които преминават към новообразуваното държавно дружество „И.“ ЕООД.

Нещо повече, в случая, е доказано и това, че преди преобразуването на ответника и отделянето от него на ищеца със Заповед на Председателя на КЕ от 1999г., кариерата „М.“, част от която е процесния имот, е била заведена по баланса на структурното звено на ответника Поделение „И. м.“, чиито ДМА са преминали върху ищеца при преобразуването и отделянето му от ответника.

С оглед изложеното, е доказано осъществяването на специалния придобивен способ по чл.17а ЗППДОП (отм.) по отношение на кариерата „М.“, част от която е процесният имот № ***, поради което следва да се приеме, че същият още при възникването на ищеца през 1999г. като самостоятелен правен субект е включен и е станал част от състава на имуществото му.

Поради изложеното и, тъй като по делото не се твърди и не се установява в периода след 1999г. до 2004г. имотът да е излязъл от патримониума на ищцовото дружество, което през 2000-2001г. е било изцяло приватизирано и преобразувано в ООД, са верни констатациите на нотариуса за правото на собственост на ищеца върху процесния имот № *** в констативния нотариален акт за собственост от 2004г., респективно са основателни въведените в жалбата доводи за необоснованост на оспорените мотиви досежно правото на собственост на ищеца върху процесния имот № ***.

Поради основателност на твърденията, че с представения констативен нотариален акт за собственост от 2004г. ищецът се легитимира като собственик, на осн.чл.17а ЗППДОП (отм.), на процесния имот № ***, не се дължи произнасяне по второто, евентуално въведено придобивно основание—придобивна давност.

Приема се, че от доказателствената съвкупност по делото, при доказателствена тежест за ищеца, са доказани и останалите предпоставки на предявения негативен иск, поради следните съображения:

По делото е безпротиворечиво доказано твърдяното натрупване на минни отпадъци в имота на ищеца № ***, разделен в хода на производството на имоти №№ *** и *** от допълнителното заключение на СТЕ с в.л.К. Й. (л. 668-671), от което се установява, че целият имот № ***, находящ се в западната част на К. М. с площ от 18 475 дка, е затрупан със ***4 916 куб.м

отпадък, както и е затрупана и част имот № *** с площ от 84 221 дка със 615 084 куб.м отпадък, а насипванията на минни отпадъци в процесните имоти №№ *** и *** са показани в комбинираната скица към допълнителното заключение на вещото лице(л.671).

Приема се за доказано от заключението на СТЕ, показанията на св.К., докладите на СЕК от 2001г. и 2012г. и извадките от баласите на ресурсите на К. М.за периода 2003-2016г., че насипването на минни отпадъци в имота на ищеца са осъществени в периода след, а не преди отделянето на ищеца от ответника, като същите са започнали в периода 2000г.-2004г. и са преустановени през 2006г. Така, от показанията на св.К. в с.з. на 24.04.2017г. (л.506-507), които са подкрепени от представените по делото Протоколи на СЕС от 2001г. (л.64-67) и от 2012г.(л.39-43), се установява, че през 2012г., по повод преизчисляване на запасите на ресурсите на К. М. е констатирано, че половината от кариерата на ищеца „М.“, приблизително 120-***0 дка от западната ѝ част, е засипана с масив от отпадъци, с височини на места ок. 37 м., което е наложило с доклада кариерата да се раздели на две – източна и западна. От показанията на св.К., който е и с непосредствени възприятия, се установява и това, че, съгласно протокола за предходното преизчисляване на запасите на кариерата „М.“ от 2000г., в процесния участък на кариерата е нямало никакви насипвания на отпадъци, а насипването е започнало през 2003-2004г., като постепенно ищецът е прехвърлил добива на И. м. в източната част на кариерата и накрая го е преустановил, като последната година, в която е осъществен добив на И. м., е 2011г.В подкрепа на показанията на свидетеля К. са представените по делото протоколи на СЕК от 2001г и 2012г. и приложените към писма от Министерство на енергетиката от 2018г. (л.707-711) 15 бр.извадки от баланс на ресурсите за периода 2003-2004г. до 2016-2017г.(л.712-736)., от които се установява, че добивът на И. м. от находище „М.“ постепенно е намалявал и накрая е преустановен, като последната година на добив от кариерата е 2011/2012г.Съгласно заключението на СТЕ (л.537) и обясненията на в.л. в с.з. на 19.06.2017г., не може да се установи с точност началото на засипването, но със сигурност това е периодът между 2000-2004г., като, съгласно ситуационния план на насипище „С.“ към май 2004г. насипването би следвало да е започнало през 2002г., като постепенно лентовият транспортър е скъсен и се е отдалечавал

от кариерата на ищеца, а насипищните работи в имота на ищеца са преустановени през май 2006г. Ето защо, е неоснователно възражението, че имотът е придобит от ищеца в състоянието, в което се намира след затрупването, респективно, че са необосновани оспорените в жалбата изводи на първостепенния съд да приеме това.

Приема се за установено, че именно ответникът е извършил натрупването на минни отпадъци в имота на ищеца в периода 2004-2006г. С оглед даденото по делото становище от ответника се приема, че това всъщност не се оспорва от ответника. Авторството на ответника на натрупванията на минни отпадъци в имота на ищеца се установява от първоначалното заключение на СТЕ с в.л. К. Й., че засипванията в процесния имот с глини е с произход от откритите хоризонти на рудници „Т. - 1“ и „Т. - с. и „М. М. И.“, а пепелината е от Т. М. И. **“, от показанията на св.К., че затрупванията в имота са продукт на „М. М. И.“, като „единственото дружество“, което може да произведе такова огромно количество, а затрупването на кариерата на ищеца с минни отпадъци от ответника е било отразено в доклада за преизчисляване на запасите от 2012г. и не е било поставяно на съмнение, от показанията на св.М. Г. и косвено от извършената от ответника, съгласно собствените му твърдения и представените от него протоколи, рекултивация на нарушени терени , вкл. на терена на имота на ищеца № *** (л.615-623).

Приема се, че от самото естество на извършеното от ответника вредно въздействие върху имота на ищеца чрез натрупване на минни отпадъци в периода 2004-2006г. следва да се направи извод, че с него се пречи на ищеца да упражнява правото си на собственост в пълен обем, като е без правно значение обстоятелството, че ищецът не е имал и няма концесия за добив на И. м. за процесния имот, поради следните съображения:

В тази връзка следва да съобрази даденото нормативно тълкуване в мотивите към т.3 ТРОСГК 4/2017г. за случаите, когато от самото естество на извършеното от ответника нарушение е ясно, че с него се пречи на собственика да упражнява правото си в пълен обем, а именно, че такива са случаите, когато ответникът извършва пряко въздействие върху имота на ищеца, без да има право за това и без съгласието на ищеца, както и когато действията на ответника са в нарушение на строителни или санитарно-

хигиенни правила и норми, които са установени в закона.....

В случая, както вече се прие по-горе, ищецът е собственик на процесния имот, а ответникът е този, който е осъществил пряко върху имота на ищеца вредно въздействие, като е натрупал в него в периода 2004-2006г. минни отпадъци и продължава и сега да поддържа това противоправно състояние в имота, за което ищецът не само не е давал изрично съгласие и не е съгласен, но и изрично се е противопоставил, видно от представените по делото писма от 2004г. (л.60-63), които неправилно са изключени от доказателствения материал, тъй като за тях ищецът не е бил задължаван по реда на чл.183 ГПК да представи оригиналите.

За правото на ответника да въздейства в имота на ответника се приема следното:

Както се посочи, ищецът е собственик на процесния имот № ***, чийто пространствени предели се простират върху и над терена на имота, а подземните богатства в този имот, съгласно чл.2 от Закона за подземните богатства, са изключителна държавна собственост, съгласно чл.18, ал.1 Конституцията на Република България. Имотът на ищеца е част от находището му за И. м. „М.“с граници, които са установени с Протокол № *****2012г. на СЕК и приложената към него скица (л. 39-44), в него ищецът е осъществявал до 2011г.добив на И. м., за който е заплащал на общината по местонахождение на имота кариерни такси, въз основа на съгласувани от Министерство на околната среда и водите годишни работни проекти, но, поради настъпило изменение на законодателството, за осъществяване на добива на И. м. на ищеца е следвало да бъде предоставена концесия, поради което през май 2002г. ищецът е заявил с молба пред МРРБ интерес за предоставяне на концесия за строителни материали от находище „М.“, който е потвърдил със заявление от септември 2003г. до МС, с копие до МРРБ, във връзка с което е извършено през 2005г. и 2006г. от МРРБ съгласуване на откриването на производство за предоставяне на концесията и съгласуване на проект за предложение на Решение на МС за предоставяне на концесия на ищеца, както и е извършено през 2010г. от МРРБ повторно съгласуване на проекта, но към настоящия момент няма издадено разрешение на МС за предоставяне на ищеца на концесия, респ. няма сключен концесионен договор

(писмо от МЕ от 2018г. на л.707-708)

От друга страна, от 2005г. и към настоящия момент ответникът е концесионер за добив на въглища от Находище „И. м. в. б.“, съгласно представените с отговора на ИМ Решение № 655 на МС/***.07.2005г. (л.125-127), концесионен договор (л.128-183) и приложение към него координати на концесионната площ на „И. м. в. б.“ (л.183), като в концесионната територия на ответника попада и процесният имот, както се установява от заключението на СТЕ с в.л. К. Й. (л.557).Сред задълженията на ответника като концесионер за добив на въглища несъмнено са и тези за предотвратяване на замърсявания и защита на околната среда в концесионната площ, поради което, видно от официалния сайт на ответника, в изпълнение на Директива 2008/1/ЕС за комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването, транспонирана в глава Седма от Закона за опазване на околната среда, на ответника през 2010г.са били издадени две разрешителни за експлоатация на „О. с. н.“ и „Н. М.“, които са със статут на депа за неопасни отпадъци.

Веднага следва да се посочи, че предоставянето на ответника на концесия за добив на въглища през 2005г.не променя собствеността и ползването на имота на повърхността на земята, по арг. от разпоредбата на чл. 74 от Закона за подземните богатства(Обн., ДВ, бр. 23 от 12.03.1999г., съгласно която собствеността, предназначението и ползването на недвижимия имот на повърхността на земята не се променя от предоставянето на концесия за добив на подземни богатства.В разглеждания случай, както вече се посочи, ищецът е собственик на терена на процесния имот, следва да се даде отговор за наличието на правното основание на ответника-концесионер да депонира в него минните отпадъци, получени от извършения добив на въглища в имота на ищеца.Следва да се съобрази и характера на осъществено от ответника вредно въздействие, изразяващо се в натрупването на минни отпадъци, с което не само се въздейства негативно върху имота на ищеца, но и се замърсява околната среда.В тази връзка, при транспониране на Директива 2008/1/ЕС за комплексно предотвратяване на и контрол на замърсяванията, в българското законодателство са създадени специални правила за управление на минните отпадъци, като се изисква разрешение за тяхното управление (Закон за опазване на околната среда, Наредба за управление на минните отпадъци).

По делото не е било спорно и е установено от заключението на СТЕ, че процесният имот, още по времето, когато е бил държавна собственост, е бил част от създаденото през 1962г. Насипище „С., което е за депониране на минни отпадъци от откритите рудници на ответника в процесния терен. По делото обаче не са въведени твърдения и не се установява, при доказателствена тежест за ответника, за релевантния за спора период 2004-2006г., а и към настоящия момент, да има издадено разрешение да депонира минни отпадъци в процесния имот, респективно липсват данни процесният имот да е бил включен в границите на насипищата, за които ответникът е имал и има издадени по съответния ред разрешителни да депонира минни отпадъци. Ето защо, следва да се приеме, че за извършеното от ответника натрупване в имота на ищеца на минни отпадъци липсва правно основание, което да е противопоставимо на ищеца, както и, че ответникът няма право да поддържа това противоправно състояние в имота на ищеца, респективно са основателни доводите в жалбата за необоснованост на изводите в противоположен смисъл обжалваното решение.

Тъй като след отделянето на ищеца от ответника и възникването на ищеца като самостоятелен правен субект, в периода 2004-2006г., е доказано, че, без да има противопоставимо на ищеца правно основание за това, ответникът е осъществил пряко вредно въздействие върху имота на ищеца, като е натрупал минни отпадъци в него, при изразено от ищеца изрично несъгласие за това, което продължава да поддържа, е явно, че с това е създадена пречка за ищеца да упражнява правото си на собственост в пълен обем, поради което са основателни доводите в жалбата за необоснованост на оспорените изводи, че затрупването на имота не създава пречки на ищеца, тъй като не го възпрепятства да го ползва.

Налага се извод, че са доказани всички кумулативни предпоставки по чл.109 ЗС, поради което искът е основателен и следва да се уважи. Поради несъвпадане с изводите на първостепенния съд, като неправилно, решението се отменя и се постановява друго, с което ответникът се осъжда да премахне насипванията от минни отпадъци в притежаваните от ищеца имоти №№ *** и ***, получени след разделяне на имот № ***, както е показано в комбинираната скица към заключението на СТУ (л.671), която става неразделна част от решението, и да ги възстанови в състоянието преди

нарушението, а именно чисти от отпадъци.

Отговорност за разноси: На въззивника се дължат всички разноси пред двете инстанции общо в размер на 10 720лв., от които 6870лв. за ДТ за образуване на делото и 400лв. за експертиза, както и 3450лв. за ДТ за въззивно обжалване.

Мотивиран от това, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО Решение № 526/07.08.2020г., постановено по гр.д.№ 30/2016г. по описа на ОС - С. З., и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „М. М. И.“ ЕАД, град Р., област С. З., ул. „Г. Д.в“ № ***, ЕИК *****, представлявано от Изпълнителния директор А. А., със съдебен адрес: гр. С, ***, ул. С., № ***, ет. ***, чрез пълномощник адвокат Б. Н. Б., да премахне всички натрупвания от минни отпадъци от глина от собствената му дейност и пепелина от дейността на ТЕЦ „М. И., съгласно комбинираната скица към допълнителното заключение на СТЕ с в.л.К. Й., която става неразделна част от настоящото решение, и да възстанови в състоянието им преди нарушението, а именно чисти от отпадъци на глина и пепелина, по отношение на следните недвижими имоти, собственост на „И.“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. С., р. Т. бул. А. С., № **, ЕИК *****, представлявано от Управителя Д. Г., получени след разделянето на имот № *** по плана на землище с .П. Г., общ.Р.:

- имот № *** с площ от 18.475 дка, начин на трайно ползване – нива, находящ се в землището на с.П. Г., общ.Р., местността „С.“ при граници имот № 00*** - кариера-чакъл, имот № ***** Разр.изкопаеми, имот *** Разр.изкопаеми и др., както и
- имот № *** с площ от 376.033 дка, начин на трайно ползване – кариера-чакъл, находящ се в землището на с.П. Г., общ.Р., при граници имот № ***** -нива, имот № ***** Разр.изкопаеми, имот 002***9 Разр.изкопаеми и др.

ОСЪЖДА „М. М. И.“ ЕАД, град Р., област С. З., ул. „Г. Д.в“ № ***, ЕИК

*****, представлявано от Изпълнителния директор А. А., да заплати на „И.“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. С., р. Т. бул. А. С., № **, ЕИК *****, представлявано от Управителя Д. Г., разноси по делото пред двете инстанции в общ размер 10 720лв.(десет хиляди седемстотин и двадесет лева).6

Решението може да се обжалва, при условията на чл.280 ГПК, пред Върховния касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____